ISP (Den internationella handlingsplanen) Konsultationspaket 2, Amnesty i världen

Sektionssvar, Amnesty, Sverige

Vi vill börja med att uttrycka vår uppskattning av konsultationspaket 2 som vi betraktar som ett djärvt och visionärt dokument. Vi har kanske inte alltid samma uppfattningar och stöder kanske inte alla förslag i det, men vi anser att det är mycket tankeväckande och stimulerande.

Amnesty i Sverige har genomfört omfattande konsultationer på nationell, regional och lokal nivå samt på webben. Våra medlemmar har visat stort intresse.

Detta svar är i stort sett upplagt på samma sätt som konsultationsdokumentet men det tar inte direkt upp varje avsnitt i det utan koncentrerar sig på de avsnitt som vi vid våra konsultationer har funnit vara av särskild vikt eller intresse.

Amnestys (interna) värld

Organisationsmässiga erfarenheter av nuvarande ISP

Vi noterar med stort intresse de försök till slutsatser som kommittén gör med utgångspunkt från den pågående granskningen av nuvarande ISP. Ni finner att "sammanhang, fokus, delade prioriteringar och partnerskap" kommer att vara viktiga faktorer när det gäller att göra nästa ISP framgångsrik. Ni anser att "Amnestys resurser har spritts för mycket och tunt" samt att "vårt fokus varierar för mycket". Intressant och ytterst viktig är också er slutsats att "Amnesty på ett bättre sätt måste inse sina styrkor och kompetenser".

Av egen erfarenhet kan vi i stort sett instämma i dessa iakttagelser, och vi instämmer även i de slutsatser ni drar vad beträffar utformningen av nästa ISP. Enligt vår åsikt är det av största vikt att den nya ISP är utformad så att den har en starkare ledande och prioriterande funktion. Vi finner det dock ibland svårt att se hur ni i praktiken har omsatt era slutsatser gällande tillkortakommanden i nuvarande ISP på den "tänkbara strategiska kartan". Låt oss därför återgå till dessa viktiga frågor i våra kommentarer till den strategiska kartan.

Då det gäller organisationsfrågan har vi dock en avvikande åsikt. Ni konstaterar att Amnesty inte kan förklara tydligt och klart vad organisationen står för. Det är inte vår erfarenhet. Vi finner däremot att vi - inte minst sedan Amnesty övergick till "fullt spektrum-åtagandet" – både internt och gentemot allmänheten kan klargöra att Amnesty står för en orubblig kamp för varje enskild människas rätt att till fullo åtnjuta sina mänskliga rättigheter. Vi anser att detta är ett såväl oavvisligt som inspirerande budskap. Låt oss också återgå till denna fråga då det gäller den strategiska kartan.

Det är också viktigt att påpeka att vi inte får bortse från de betydelsefulla krafter som under årens lopp har bidragit till att göra Amnesty till den kanske mest tillförlitliga och inflytelserika människorättsorganisationen i världen. Det är visserligen ytterst viktigt att anpassa sig till en föränderlig värld och att åta sig nya och väsentliga uppgifter, men vi bör även uppskatta och vårda de egenskaper och särdrag som har gjort Amnesty respekterat och relativt framgångsrikt, inte minst då det gällt att göra de mänskliga rättigheterna till ett centralt tema i internationell rätt och politik. Bland dessa särdrag kan nämnas en demokratisk ledning samt en stark och internationell medlemskår (dock inte så världsomfattande som vi skulle önska), en medlemskår som även utgör basen för vårt fokus på frivillig aktivism. Det som är mest utmärkande för Amnesty är att vi använder internationell rätt som vårt främsta verktyg och även som en definierande faktor. Därtill kommer den omfattande dokumentationen av brott mot de mänskliga rättigheterna med fokus på enskilda människor. Detta har gjort det möjligt för oss att uppnå och bibehålla en viktig roll i vår strävan att stärka respekten för de mänskliga rättigheterna över hela världen.

En möjlig strategisk karta för Amnesty

Den övergripande drivkraften

Tanken om en bärande princip (”key driver”)

Först och främst är vi något förbryllade över förståelsen av den "bärande principen" som sådan. Av språket så väl som av strukturen i konsultations-dokumentet får vi intrycket, kanske felaktigt, att ni anser att den bärande principen i nästa ISP ska ha ett avgörande inflytande på Amnestys vision och åtagande. Om detta stämmer tar vi avstånd från vad denna hierarki skulle

innebära. Diskussionen skulle gagnas av en tydligare definition av av konceptet ”bärande princip”driver"? i detta sammanhang samt av vilken funktion den skulle ha.

Rättighetsbärarnas egenmakt och delaktighet

Vi ställer oss positiva till syftet med att använda de mänskliga rättigheterna som ett verktyg för egenmakt och delaktighet för de grupper och enskilda som är utsatta för marginalisering och olika övergrepp, då huvudsyftet är att stärka människor i deras egen strävan och göra det möjligt för dem att fortsätta sin egen kamp. Vi har emellertid problem med den terminologi som används. Först och främst – om begreppet "rättighetsbärare" ska fylla en sådan central funktion som ni tycks föreslå, skulle det enligt vår åsikt vara nödvändigt att definiera det ytterligare. Så vitt man kan bedöma är vi alla bärare av mänskliga rättigheter, och ingen kan vara säker på att inte utsättas för alla sorters hot om att dessa rättigheter kan kränkas; det må vara genom diskriminering, svår fattigdom, intrång i vårt privatliv, terroristangrepp etc. Vi antar att det, iden rudimentära definition som tillhandahålls, underförstås att hotet skulle vara överhängande och den befarade kränkningen av en viss omfattning. Detta bör utarbetas ytterligare om rättighetsbärare ska fylla en konstruktiv roll vad beträffar utformandet av våra strategier och och styrandet av våra resurser.

Det finns ytterligare ett mycket viktigt skäl för att idén att stärka rättighetsbärarna måste definieras tydligt och användas med försiktighet. Om inte det sker kan man få en ytterst felaktig och skadlig bild av Amnesty. Väsentligt vad beträffar de mänskliga rättigheterna är otvivelaktigt att de gäller varje människa, oavsett hennes/hans gärningar och åsikter. Många av de enskilda människor – och rättighetsbärare – vars rättigheter Amnesty aktivt försöker skydda, har begått vidriga brott eller spritt åsikter som är helt oförenliga med många mänskliga rättigheter och Amnestys egna grundprinciper. Det är och måste vara en hörnsten i Amnestys policy att vi inte gör någon åtskillnad mellan "goda" och "dåliga" rättighetsbärare. Den skyldige liksom den oskyldige, den demokratiskt sinnade politikern liksom terroristen hör till vårt ansvarsområde och är likvärdiga i sin status som rättighetsbärare (även om de i praktiken inte åtnjuter samma rättigheter därför att legitima åtgärder vidtagits eller de straffats för brott eller dylikt). Den principen får man inte tumma på –

och vi antyder inte att handlingsplanskommittén har föreslagit något sådant. Detta leder dock oundvikligen till slutsatsen att Amnesty kommer att arbeta med många rättighetbärare som vi kanske inte vill stärka annat än i en speciell mening. Om vi stöder tanken på att ge rättighetsbärare i allmänhet egenmakt och delaktighet, kommer vi troligen att möta starka protester när vi ska förklara av vilken anledning vi ska ge egenmakt och delaktighet till våldtäktsmän, krigsförbrytare, terrorister och mördare. Detta är något som kräver en grundlig undersökning.

Att bättra på Amnestys vision, åtagande, värderingar och kompetenser

Introduktion

Med respekt för ändringsförslagen vill vi till att börja med uttrycka en viss oro av principiell natur.. Vi är inte övertygade om att det är demokratiskt legitimt att göra större förändringar i våra mest grundläggande dokument, såsom våra stadgar, inom ramen för ISP_processen. Vi tror inte heller att det skulle gagna en öppen och grundlig debatt om de speciella aspekter man måste ta hänsyn till i samband med stadgeändringar. Stadgarna och ISP skiljer sig från varandra. Förändringar i organisationens identitet bör helst inte behandlas som en del i utarbetandet av en plan som förhoppningsvis kommer att fokuseras på åtskilda arbetsområden och ha en begränsad tidsmässig horisont. Det föreligger en risk att stadgarna uppfattas som ett verktyg för att genomföra ISP:n när det absolut borde vara tvärtom.

Visionen och åtagandet

Kommitténs avsikt är förmodligen "inte att ändra eller utvidga den nuvarande visionen och åtagandet" utan ”framställa det i tydligare termer”. Om det problem som ni vill åtgärda enbart är en fråga om kommunikation, anser vi att våra kommunikationsstrategier skulle vara ett lämpligt forum snarare än de stadgar vars övergripande syfte är att utgöra grundvalen för eller definiera organisationen.

Men vilken avsikten än är finner vi att ändringsförslagen kan få betydande konsekvenser för Amnestys självbild och den bild andra organisationer och allmänheten får av Amnesty. Att ersätta en entydig hänvisning till alla enskildas rätt till de mänskliga rättigheterna med en vag och klatschig fras hotar att

försvaga kärnan i Amnestys identitet. Vi kan inte förstå hur detta överensstämmer med Amnestys behov – somsom ni formulerar det –att "bättre förstå sina unika styrkor och kompetenser". Däremot skulle det faktiskt göra Amnestys vision omöjlig att skilja från andra organisationers visionerorganisationer som är engagerade i såväl människorättsarbete som politisk verksamhet och välgörenhetsarbete. Den här sortens språk räcker måhända för en politiker – vilken politisk inställning det än må gälla – som är i gång med sin kampanj och som vill överbringa ett positivt budskap utan att riskera att någonsin ställas till svars för någonting speciellt. Bör inte vår vision vara djupare än så och bör den inte återspegla ett väsentligare och starkare engagemang från organisationens och eventuella medlemmars sida.

Är de mänskliga rättigheterna medlet eller syftet? Som medlemmar kan vi ha olika åsikter om vilket samhälle vi vill skapa och om "världen som vi önskar att den vore". Av olika skäl kan vi samlas kring begreppet mänskliga rättigheter. Men det enda som otvivelaktigt förenar oss är att vi vill ha en värld där varje människa kommer i åtnjutande av de mänskliga rättigheterna. Det kan mycket väl överlämnas till varje människa att ta ställning till om detta är verktyg för att uppnå andra värden eller ett mål i sig. Resultatet har föga eller ingen inverkan på vad vi verkligen gör.

Den föreslagna visionen förmedlar dessutom en uppblåst uppfattning av vilken roll de mänskliga rättigheterna spelar. Vi är helt övertygade om att en värld där alla människor till fullo åtnjuter sina mänskliga rättigheter inte kommer att vara en värld utan hopplöshet eller kränkningar. Visionen om en värld utan brott mot de mänskliga rättigheterna är i sig storslagen och djärv. Man behöver inte låta påskina att de mänskliga rättigheterna är ett botemedel mot alla mänskliga sjukdomar.

Avslutningsvis vill vi påpeka att om kärnan i Amnestys identitet suddas ut kan det bli problem både med att locka nya medlemmar och behålla de aktiva medlemmar vi har. Det kan mycket väl bli svårare att förklara vad som gör Amnesty speciellt och särskilt betydelsefullt i jämförelse med andra organisationer för "välgörenhet". Det skulle också kunna påverka våra möjligheter att samla pengar.

Vår kritik mot den föreslagna formuleringen av åtagandet är mindre allvarlig, men vi finner det beklagligt att den nya formuleringen utelämnar hänvisningen till utredning och agerande. Vi tar upp detta nedan i samband med våra kommentarer till den strategiska kartan.

De grundläggande värderingarna (Kärnvärdena?)
Vad beträffar förslaget till formulering av nya grundläggande värderingar anser vi att det saknar substans. Vem tror inte på relevans? Vad innebär det att Amnesty ska vara modigt? Men det är särskilt problematiskt att internationell solidaritet och demokrati har valts bort som grundläggande värderingar. Vi instämmer inte i påståendet att "arbete med dem vars rättigheter hotas och med dem som försvarar dessa" på ett adekvat sätt uttrycker begreppet internationell solidaritet. Arbete på eget land har blivit viktigt och accepterat inom Amnesty. Arbetet med förhållanden i andra länder är inte längre ett helt genomgripande inslag i Amnestyarbetet, men att utplåna alla tydliga referenser till gränsöverskridande solidaritet sänder ett budskap som vi inte stöder. Vi är inte beredda att slopa internationell solidaritet som en viktig del i vår identitet, men bevarandet av internationell solidaritet bör inte ske på ett sådant sätt att alla icke-internationella arbetsformer utesluts.

Vi finner också införandet av ansvarstagande i stället för demokrati mycket problematiskt. Demokrati och ansvarstagande har helt olika innebörd och sänder olika budskap till medlemmarna liksom till partners, supportrar och samhället i stort. Enligt vår åsikt får Amnesty sin legitimitet genom att det är mer demokratiskt än de flesta, om inte alla, andra jämförbara organisationer. Denna demokratiska legitimitet kan otvivelaktigt ifrågasättas med tanke på det förfärande låga antalet medlemmar i många utvecklingsländer. Denna utmaning bör dock åtgärdas med andra och mer konstruktiva medel än att avstå från vårt uttryckliga fasthållande vid principen om demokrati. Som vi ser det är en stark, transparent och väldefinierad demokratisk ledningsstruktur avgörande för att uppnå effektivt ansvarstagande. Om sätten och metoderna för att utöva inflytande på Amnestys policy inte är tydliga kommer alla försök till ansvarstagande att bli svårt hämmade av en oförmåga att precisera vem som

ska ställas till svars för vilken speciell åtgärd det vara må eller för bristen på åtgärder.

Kompetenser

Våra synpunkter på förslagen till nya kompetenser liknar dem som rörde de grundläggande värderingarna: vi finner bristen på substans oroande. Vad betyder det egentlligen att möjliggöra och uppnå förändring genom diverse metoder? Rör det sig om en intern eller samhällelig förändring eller bådadera? Den nuvarande formuleringen är kanske något ohanterlig men ger en någorlunda klar bild av vad vi faktiskt gör /avser att göra. Det kan man knappast säga om textförslaget.

Aspekter på den strategiska kartan

För att inte detta dokument ska bli för långt ger vi tydlig feedback endast på de mål som vi anser vara särskilt viktiga eller där vi har noterat starka åsikter inom vår sektion.

Rättighetsbäraraspekten

Till att börja med drar vi liksom kommittén slutsatsen att de fyra områden som vårt arbete föreslås koncentrera sig på, är mycket breda. Vi har inga allvarliga invändningar mot områdena som sådana men betvivlar att de kommer att ha någon effekt då det gäller att styra våra insatser och resurser. Vi anser att en strategisk plan som inte gör prioriteringar bland de otaliga frågor som kräver vår uppmärksahet har ett begränsat värde. Förutom stadgarna – som knappast gör några prioriteringar eller sätter tydliga gränser för vårt möjliga arbetsområde – är ISP det främsta verktyget genom vilket medlemmarna världen över kan utöva sin demokratiska roll att på en generell nivå fatta beslut om Amnestyarbetets inriktning och fokus. Att göra mycket omfattande och vaga prioriteringar kan i praktiken innebära att man avstår från detta demokratiska åtagande. Vi skulle välkomna åtminstone ett försök att precisera mera exakta prioriteringar som medlemmarna kan diskutera och förhoppningsvis till sist komma överens om. Denna fråga blir särskilt relevant när den ställs mot kommitténs egen slutsats att "nuvarande ISP är en historia om … bortslösade resurser och resultat som förvanskats av motstridiga prioriteringar."

Vad beträffar speciella områden stödjer vi arbetet med **människor som lever i fattigdom**, särskilt då det gäller att öka ESK-rättigheternas betydelse och utkrävbarhet. Vi vill dock betona vikten av fokus på diskriminering. Endast svår fattigdom kan i sig anses vara ett brott mot de mänskliga rättigheterna. Att arbeta mot relativ fattigdom är ett politiskt åtagande och ligger helt utanför en människorättsorganisations åtagande. Å andra sidan kan orsakerna till relativ fattigdom mycket väl vara en människorättsfråga när det är en följd av olika former av diskriminering.

Beträffande **människor som lever under konflikt och förtryck** stödjer vi i hög grad målet att utvidga universell rättvisa för dem som drabbats av konflikter och våld. Vi skulle vilja föreslå att man utvidgar detta mål så att det omfattar vårt bredare arbete mot straffrihet och för allmänt stärkande av de internationella mänskliga rättighetsinstrumenten och deras institutioner. Vi anser att Amnesty ska driva kampanjer för att säkerställa att när grova brott mot de mänskliga rättigheterna begås ska de skyldiga ställas inför rätta; man ska säga sanningen om brotten och de drabbade ska få fullständig och väl tilltagen gottgörelse.

Vi kan emellertid inte se en tydlig länk mellan en del av målen och de föreslagna tecknen på framgång.

Vi välkomnar att man under rubriken **samma rättigheter för alla människor** betonar vikten av att bekämpa diskriminering. Vi finner dock att den skillnad som görs mellan mål och tecken på framgång oklar. Det är inte klart för oss hur en del av dessa tecken på framgång skulle kunna vara mått på hur man uppnått de föreslagna målen. Några av dem borde snarare i sig vara mål.

Vi välkomnar även fokus på **människor i uppbrott** vilket tyvärr alltjämt är en ytterst viktig fråga. Vi skulle emellertid gärna se något mindre vaga och abstrakta tecken på framgång.

Partnerskap

Vi inser att arbete med andra organisationer ofta är oundvikligt och fördelaktigt, och troligen kommer att bli det i ännu högre grad när vi intensifierar vårt arbete

för ESK-rättigheter. Men det skulle vara naivt att tro att arbete i nära partnerskap med andra skulle vara en oproblematisk metod. Det vi saknar är en analys av riskerna och utmaningarna till exempel då det gäller vår trovärdighet som politiskt opartiska (naturligtvis bortsett från det som rör människorättspolicy och –praxis). Vilken sorts granskning av tänkbara partners skulle behövas för att minimera risken att Amnesty genom nära partnerskap förknippas med, eller dras in i, händelser som kan skada vår trovärdighet eller till och med innebära brott mot de mänskliga rättigheterna? Hur ska dessa partnerskap se ut? Vilka kriterier ska användas? Vad kan vi lära oss av det samarbete och partnerskap som redan existerar? Det finns säkerligen ett behov att vara djärv utan att utsätta organisationen för oproportionerliga risker. Vår prioritering skulle vara att arbeta i partnerskap med andra människorättsorganisationer samt samarbete med andra organisationer (icke människorättsorganisationer eller sådana som också arbetar med andra frågor) kring tydligt definierade människorättsfrågor.

Vi skulle också vilja varna för att lägga alltför stor vikt på att vara en god partner och att främja andra organisationer i deras arbete. Naturligtvis ska vi arbeta tillsammans med andra som är engagerade i olika typer av människorättsarbete. Detta får dock inte urvattna Amnestys egen identitet, riktlinjer och principer. Det hör till våra demokratiska grundvalar att medlemmarna har det främsta ansvaret för att skapa organisationens normer och fatta beslut om dess resurser. Precis som ni betonar ska samarbete ske på villkor som man ömsesidigt kommit överens om. Amnesty bör inte sätta sig i ett läge där organisationen kan uppfattas som ett franchiseföretag som lånar ut sitt namn och sin goodwill till olika aktörer som kanske eller kanske inte helhjärtat ställer sig bakom Amnestys egna principer och värderingar. Det är av yttersta vikt att Amnesty har en egen tydlig identitet som medlemmar, vänner och partners kan känna samhörighet med. Amnesty är grundat på tanken att göra det möjligt för enskilda att samlas kring en tydlig gemensam vision. Detta kommer att undergrävas om organisationen blir för diffus och oklar, vilket kan bli följden av antingen en vag vision eller ett överflöd av partnerskap som man gått in i utan klart definierade villkor, eller av båda.

Att utveckla människorättsrörelsen

Vi har svårt att se någon skillnad mellan detta mål och det tidigare, och våra åsikter är ungefär desamma. Vi vill betona vårt stöd för att inrikta Amnestys insatser på strategiskt viktiga länder, men vi är oroade över den uttryckliga hänvisningen till sociala rörelser som partners. Detta bekräftar hur relevant vår oro för trovärdigheten och opartiskheten är. Vi motsätter oss inte att arbeta med sociala eller politiska rörelser inom klart definierade områden och för klart definierade mål. Att ingå partnerskap med sådana rörelser bör dock endast ske i undantagsfall och med största försiktighet.

Att definiera lösningar

Här bör vi vara tydliga med våra definitioner. Det är ovedersägligen Amnestys roll att bistå regeringar och deras organ liksom mellanstatliga organisationer (IGO) och företag när det gäller att på ett effektivt sätt tillämpa människorättsnormer. Vi måste emellertid inse att Amnesty inte är och inte ska vara en politisk konsult som deltar i utarbetandet av allmänna politiska strategier. Vi är inte utrustade för och har inte mandat att bedöma och väga de varierande och komplexa intressen och fakta som är utmärkande för den politiska världen. I många fall behöver vi ett visst avstånd till de politiska processerna för att vara tydliga och ståndaktiga förkämpar för människorättsperspektivet Detta gäller även i ekonomiskt, ideologiskt och säkerhetsmässigt komplexa och svåra situationer. Amnestys främsta uppgifter bör vara att dokumentera och publicera brott mot de mänskliga rättigheterna samt att kräva efterlevnad av människorättsfördrag och andra relevanta internationella normer.

Då det gäller att utöva inflytande bör vi klart tydligt satsa på att vara så effektiva som möjligt för att uppnå våra mål. Men möjligheten till snabb framgång får inte alltid i första rummet vara en avgörande faktor. Det är och bör vara medlemmarnas rättighet att i dialog och samråd med andra intressenter definiera målen och de generella metoderna. Detta kan leda till att Amnesty engagerar sig i vissa verksamheter, inte därför att de betraktas som optimalt effektiva utan därför att de ses som viktiga uttryck för våra värderingar. Det ska även betonas att alla försök att mäta effektivitet måste beakta de betydande resurser som medlemmar över hela världen utgör och som skiljer Amnesty från de flesta jämförbara organisationer. Vi vill gärna fästa uppmärksamheten på

kommitténs egen hänvisning till Amnestys unika styrkor, av vilka en helt klart är medlemmarna, särskilt de aktiva medlemmarna, och andra som väljer att delta i Amnestys verksamhet.

Att kommunicera klart och tydligt

I stort sett är vi överens om behovet att optimera vårt bruk av ny informations-teknik och att kommunicera på ett tydligt och övertygande sätt. Vi varnar dock för att skilja på kommunikationsmetod och innehåll. För att ha en relevant, övertygande och tydlig röst måste Amnesty på egen hand,men även tillsammans med andra, producera sammanställningar av fakta som rör brott mot de mänskliga rättigheterna och utforma dem inom tillämpbara människorätts-normer. Utan vederhäftig utredning att bygga på - vare sig den gjorts av oss själva eller av tillförlitliga partners - kommer vår röst varken att bli övertygande eller på ett tydligt sätt skilja sig från andra. Amnestys viktigaste bidrag till den människorättsrörelse som uppstått under många år, har varit att vi tillhandahållit tillförlitlig dokumentation som Amnesty själv, men även ett stort antal andra människorättsorganisationer och enskilda människorättsförsvarare har kunnat lita på, när de riktat sig emot makthavarna i denna värld. Det är ett arv som vi är stolta över och som vi inte har råd att försumma. Det innebär inte att vi ska producera allt själva. Samarbete kan ofta vara en mycket viktig del i produktionen av kvalitativt och omfattande material. Men på grund av dess centrala roll i utvecklingen av människorättsrörelsen och den stora vikt många fäster vid Amnestys material skulle vi göra människorättsförsvarare och rättighetsbärare i allmänhet en stor otjänst, om vi övergav vår ambition att garantera – i samarbete med andra när det är ändamålsenligt – den fortsatta produktionen av kvalitativ dokumentation och analys av brott mot de mänskliga rättigheterna. En sådan dokumentation är fortfarande ett oundgängligt verktyg för en framgångsrik kamp för de mänskliga rättigheterna.

Vi saknar också ett erkännande av de olika utmaningar som är förknippade med effektiv kommunikation med medlemmarna, allmänheten och regeringar respektive andra som kan förmodas ha kränkt de mänskliga rättigheterna.

Att leda på ett effektivt sätt och att investera i människor och system
Under båda dessa mål saknar vi en klar och tydlig syn på medlemmarnas roll. Medlemmarna utgör basen för organisationens demokratiska beslutsfattande strukturer och är även den viktigaste resursen då det gäller att agera och måste därför vara viktigast i alla strategier som rör ledning och mänskliga resurser. Medlemmarna är inte bara en intressent bland andra. De är snarare den grund som organisationen står på.

Vi skulle även vilja efterlysa en tydligare definition av rollerna och kompetenserna i de organ och mekanismer som utgör Amnestys ledningsstrukturer. Tydligt definierade roller och kompetenser inom organisationen är en förutsättning för att man ska lyckas med att öka ansvarstagandet. Detta betyder absolut inte att relationerna mellan olika strukturer och organ skulle ställas mot varandra eller vara överdrivet formalistiska. Det innebär endast att det finns ett behov av eliminera onödiga osäkerheter om vem som ska besluta vad och när och med vilket mandat.

Att bygga en bas för aktivism
Återigen efterlyser vi ett tydligare fokus på medlemmarna. Vi har inte klart för oss om kommittén använder "supporter" som synonym till medlem eller om det har en vidare betydelse. Det faktum att det antyds att en "supporter" är någon som Amnesty kommunicerar med, ger intrycket att "supporter" inte i första hand används då det gäller medlemmar. Det finns ingen känsla av ett "vi" utan bara av "andra" med vilka det kan finnas olika former av samverkan. Om 'Ett Amnesty' verkligen ska ha någon betydelse är det av största vikt att "supportrar" uppmanas att också bli medlemmar i en organisation som har en tydlig identitet. De bör även erbjudas att delta i utformningen av Amnestys vision och strategier.

Avslutningsvis: vi är något förbryllade över att ni använder uttrycket "andra rörelser för social rättvisa". Enligt vår åsikt är Amnesty framför allt en människorättsrörelse. Vi kan naturligtvis arbeta tillsammans med rörelser för social rättvisa men vi måste behålla vår egen identitet som en organisation som grundas på människorättsåtagandet.